

små vita blommor

under tiden

böjer jag mig ner och plockar en blomma

en liten vit blomma

som fallit från trädet

jag plockar en till

och en till

och en till

och en till

tills min lilla hand är full
full av små vita blommor

hon
som bar samma namn som jag
som inte kan gå

hon sitter på sin säng
klädd i svart
doftar av citron

jag sätter mig bredvid
sträcker fram mina
små vita blommor

bruna
genom glas förstorade ögon
möter mina

också bruna

hon säger

jag förstår inte vad Hon säger

hon säger det igen

först då ser jag
blommorna jag plockat är

bruna
vissna
och fula

hur kunde jag?
hur kunde jag plocka så
fula och vissna blommor
och ge till min farmor?

och mina ögon tåras
i smärtan av en hemlighet
som håller på att födas

Det här är slutet på en berättelse jag kanske aldrig kommer att berätta för dig. En berättelse jag vill berätta och en berättelse jag vill skydda mig själv från att berätta. Det är kanske första berättelsen jag försökt berätta. Om och om igen. För nästan varje kille jag träffade. Som en hemlighet. Eller kanske som en bekännelse? Hur många kan få veta för att det ska förbli en hemlighet? En, tio, hundra?

Varje försök blev ett misslyckande. Ett försök till närmande som bara skapade mera avstånd. Varje gång blev jag utsatt igen. Av min egen berättelse. Hur berätta utan att begå samma handling mot mig själv som utspelar sig i berättelsen?

Kan du förresten redan nu ana vad det är jag ska berätta? Jag undrar hur långt jag kan skriva innan du kommer börja ana. Beror det på mina ord eller på dina erfarenheter? Den som har varit med om och den som inte? En kod bara några av oss kan förstå?

En psykolog en gång blev så tagen av berättelsen att han inte kunde sluta prata om den. Fascinerande sa han och strök sig över skägget. Nu var berättelsen hans och jag tvingades lyssna till den. En annan psykolog. Jag tyckte mig se hennes ögon blänka. Om jag med denna berättelse får dig att börja gråta, blir du också utsatt då? Hur kan jag berätta för dig utan att utsätta dig för samma händelse som utspelar sig i berättelsen?

en innergård
en trädgård omringad av hus
ett blommande träd i mitten

jag minns inte namnet
jag skulle kunna ta reda på det

jag gör det inte
det spelar ingen roll

kanske den som upplevt samma träd
vet namnet ändå?

små vita blommor som doftar så gott
även om jag inte heller kan minnas doften

En av dem jag berättade för var Han som bodde med sin mamma i ett radhus på Apelvikshöjd. Han som var några år äldre och hade gått Fordon. Han som hade en pappa från Polen som jag aldrig träffade. Han som sa att han tyckte om fotografi även om jag aldrig såg några andra fotografier än högen med skolfoton på tjejerna Han sa att Han varit ihop med. Han som jag fikade med på Blått och Kanel klockan halv två söndagen efter att vi träffats på KGs. Då när jag hade på mig den mörkbruna, lite glansiga klänningen som jag och Frida köpt ihop på Vero Moda och som vi turades om att ha på oss. Den som egentligen skulle tvättas på kemtvätt men som vi bara vädrade ur. Den kvällen var det min tur.

Han ville bjuda mig på fika. Svartvinbärste och en bulle jag aldrig åt upp. Ska du inte äta den? frågade han innan vi gick. Han, som tog med mig på bilprovning och sa att det här det är bättre än sex. Han, som ville gå och simma i sjukhusets simbassäng - den som var gratis för sjukhusets anställda och deras familjer - men aldrig simmade. Han som istället försökte känna med ett finger innanför min bikini samtidigt som han tittade på sin kompis och hans tjej. Kompisen och tjejen som alltid skulle med till simhallen. Kompisen vars bror gick i min klass och som jag firat nyår med en gång. Han som jag bara kramade vid tolvslaget och tänkte att detta kommer symbolisera hela nästa år. Jag berättade för Han en dag när vi låg på Hans säng. Berättelsen kom som ett avbrott. Ett medvetet avbrott mitt i början till det som skulle kunnat bli. På samma säng sa Han att Han älskade mig. Jag svarade inte. Sedan gjorde Han slut. Ringde på dörren och gick in med jackan på. Satte sig vid furubordet i köket och sa att Han hade dansat med någon annan på KGs i lördags och kanske ville Han göra mer än bara dansa med henne. Jag sa ingenting då heller och gick till toaletten och kräktes.

Jag gav aldrig Han mitt skolfoto men det fanns en i högen som nästan bar mitt namn. Jag sa att Christel hade det stått på mitt bankkonto på Föreningsbanken en tid när mamma och pappa tänkte att det kanske vore bättre med ett vanligare namn. Vi sågs aldrig mer. Jo en gång hälsade vi. Då stod Han lutad mot väggen inne på KGs en lördag, ensam. Och jag gick hand i hand med Han jag berättade för senare den sommaren. Han som blev så arg att jag var tvungen att säga att det egentligen inte var så allvarligt det som jag just hade berättat.

hemligheten är
ett ensamt rum
ett rum där tiden stannat
som går att kliva in i
nästan när som helst

hemligheten är ett rum
där händelser
fortfarande pågår
händelser som aldrig
kan skrivas i dåtid

jag bestämmer
vem jag släpper in
jag gör det med försiktighet
för den som tar sig in
kanske aldrig kommer kunna
ta sig ut igen

långt ner i jorden
ligger ett frö och gror
i mörker, i tystnad

ovanför skiner solen
människorna trampar
fram och tillbaka
det gör inte alls ont
i fröet

och jag böjer mig ner
försöker se vad det är som gör ont

en taggig liten stjärna
från en förtorkad blomma
som borrar sig in i min nu
lite större fot

Vi bodde på Sörse då. Jag gick Natur. Vi hade flyttat dit sommaren innan jag började gymnasiet. En lägenhet på markplan som var mycket eftertraktad, sa mamma. Med en inglasad uteplats som blev Petsis hundkoja. När Nikolaos sa att Sörse kan ni ju inte flytta till, syrran kan hamna i nåt gäng, svarade mamma att Sörse förändrats och att det inte finns något Sörsegång längre. Natten innan jag började gymnasiet var första natten jag sov i mitt nya rum, med tapeter som mamma valt med små, små vita blommor på. Rummet så stort att jag fick plats med en ljusgrön soffa. Inget skrivbord men ett sminkbord med spegel och en liten pall framför som mamma klätt om med blommigt tyg. Mamma sa att det såg ut som en film när jag satt där på kvällen och borstade mitt långa hår.

Som att en man plötsligt skulle dyka upp bakom mig och våra ansikten mötas i spegeln.

Innan jag går och lägger mig i sängen med det blommiga överkastet (som mamma också sytt) försöker jag titta ut genom fönstret i mitt nya rum. Det med utsikten ut mot buskaget och busshållplatsen bakom. Jag kan inte se något annat än min egen spegelbild och önskar att lägenheten inte varit på markplan.

den blommande trädgården
paradiset

det förlorade paradiset
det som skulle kunnat bli men inte blev

det som hade varit perfekt om inte

är det redan här som du som också varit med om
kan läsa in det jag funderar på om
jag ska berätta
eller inte berätta för dig?

Vid samma furubord i köket där Han som hade dansat med någon annan på KGs gjorde slut, gör jag mina läxor efter skolan. Med ryggen vänd mot köksfönstret och ett halvt GB-glass nougat. Jag njuter av glassen och av läxorna. Matte, fysik, kemi, engelska, tyska, italienska. Men inte av grekiskan, den gör jag alltid sist. Och inte heller av biologin. Jag ryser när jag ser ett uppslagsverk i en bokhylla med bokstäverna A eller H eller ännu värre, ett läkarlexikon tryckt senare än ungefär 1970. Istället njuter jag av abstrakta formler och samband. Som gåtor att lösa i ett annat universum. Svar till det som inte går att sätta ord på. En vetenskap som skulle kunna förändra allt. Om någon visste. En lösning. Ett svar. En kunskap som enligt syokonsulenten skulle vara framtiden och ta mig långt bort i världen en dag. Jag njuter så mycket att när Han ringer och frågar om jag ska med till sjukhusbassängen igen säger jag att jag inte kan, för jag har matteprov imorgon.

En fläck på väggen som inte
städas bort med en gång
blir med tiden en del av oss

vi vänjer oss vid den
vi accepterar den
vi ser den inte förrän någon annan
stiger in i vårt hem

Han jag berättade för senare samma sommar. Han som blev så arg. Han blev arg också den kvällen precis efter att vi träffats och ätit våfflor på Fästningsterassen. Då när jag applåderat på några killar som spelade tennis i Societetsparken. Då när Han plötsligt blev sur och ingenting sa på hela vägen hem förutom att detta kommer aldrig att fungera när vi kommit fram till cykelstället på Sörse. Han, som skickat ett gult vadderat kuvert med mystisk avsändare som mamma och jag åkte och hämtade ut på posten. Ett kassetband och ett brev i som jag började läsa högt för mamma i bilen, men som jag efter första raden behöll för mig själv. Han, som innan jag besvarat hans brev hunnit skriva en låt efter mitt namn. Han, som när vi sedan träffades och han hörde mig säga mitt namn sa att nu blir ju melodin en helt annan. Hans mamma som sa, här kommer min dotter som jag aldrig fick när hon såg mig genom fönstret borsta mitt långa hår innan vi gick in. Hans mamma som var 20 år yngre än min.

Det var mamma som hade velat flytta till Sörse. Mamma kunde inte sova längre. Sov bara någon timma på förmiddagen efter att hon jobbat natten. Mamma gjorde nästan hela flytten själv. Köpte möbler på Pingstkyrkans second hand och fick hemleverans. Då var hon inte alls trött, fastän hon inte sovit. I sista flyttlasset, i vår tvådörrars Honda Civic som mamma sa var perfekt som flyttbil för baksätet gick att fälla ner, åkte mamma, pappa, Petsi, Ensam, kanariefågeln och jag. När Petsi åkte bil tittade hon ut genom fönstret och flåsade. Pappa sa att det säkert var för att hon trodde att det var hon själv som sprang. Pappa ville inte flytta. Det ville inte Ensam heller förstod vi när han rymde från Sörse för andra gången.

du säger att du undrar
varför jag vill berätta för dig

du säger att
din röst inte hörs
att detta är en
monolog

du säger att jag
går som katten kring het gröt
att jag inte kommer till skott

jag som kanske inte ens vill skjuta
vem är du förresten?

jag vet ingenting om dig
ändå överväger jag att
berätta allt för dig

en blommig klänning
jag minns inte vilken

kanske den turkosa med
strutfickor fastsydda på utsidan
som en glasstrut på varje höft?
eller den med vit bakgrund och
små volanger till ärmar?
ja den var det nog
mamma hade förstås sytt båda två

jag har Fridas örhängen på mig
små turkosa telefonlurar
med en liten telefonsladd
fäst bakom varje örsnibb
en sån där gammaldags telefonsladd
som går att dra ut så den blir jättelång

och som den som står bakom
så lätt kan trassla in sig i
med tungan

jag måste ha glömt att
lämna tillbaka Fridas örhängen
innan vi åkte den sommaren

Kanske var det när vi flyttade till Sörse som mamma slutade drömma.

Slutade drömma om huset på Salamina. Då när hon snart skulle gå i pension. Då när det nästan hade kunnat bli verkligt. Ett rivningshus. Bara ett litet rivningshus med plåttak där vi bott varje sommar. Lånat el från grannen till kylskåpet. Borstat tänderna under bar himmel varje kväll. Det hade kunnat bli så fint, sa mamma. Om det bara gjordes i ordning. Om vi drog in vatten och fixade ett ordentligt badrum. Om väggarna kalkades vita. Om fönsterluckorna målades blå. Om alla bröllopspresenter som stått nedpackade i mer än trettio år äntligen packades upp. För på Salamina har vi fina Kosta Bodaglas och vackert porslin. Jag drömde också. Hela året längtade jag till Salamina. Men kvällen innan vi skulle åka blev jag ändå ledsen.

jag kommer stöta bort den
jag berättar för
var det därför jag inte berättade?
är det därför jag inte vill
berätta för dig?

den som bär en hemlighet
bär ett osynligt vapen

men ska du träffa
sikta alltid lite vid sidan om
sa en jägare en gång

du säger att jag
pratar i en cirkel

du säger
missförstå mig nu inte men
kan du lita på mig?

om jag skulle berätta för dig
bara så där rakt på sak

det skulle vara som att
förklara en rolig historia

vi måste dela något outtalat
för att kunna skratta åt samma sak

Sommaren 1992

Jag fyllde 15 år den sommaren.

Jag minns den som sommaren jag var med Frida och hennes föräldrar i Stockholm, på Bryan Adams konsert. Det var otroligt mycket folk och vi hamnade allra längst fram. Höll nästan på att klämmas ihjäl av trycket från tusentals människor bakom oss när vi hamnade mellan dem och metallstaketet. Vi hade inte ätit och druckit på hela dagen och höll på att svimma i värmen, blev uppdragna i sjukstugan under scenen, just när konserten började. Jag vet att mamma och pappa hade blivit rasande om de visste. Men det gjorde de inte.

Samma sommar åker jag med Frida och hennes föräldrar till Cypern. Vi har korta jeansshorts på oss och tunna, sladdriga linnen. Örhängen som stora blommor som vi gjort av kartong och målat med akrylfärg. Killarna tittar på oss och visslar. Vi eller i alla fall jag, känner mig snygg och är nöjd. På kvällarna går vi på olika discon. Vi dricker Coca - Cola även om killarna försöker bjuda på drinkar. Jag kommer ihåg pappas ord. Aldrig ta emot ett glas från en främling om jag inte sett när glaset hållts upp. Men heller aldrig dricka direkt ur flaskan. Vi sitter i soffor i mörka hörn med olika killar varje kväll. På väg ut varje kväll går vi förbi ett tält. Ett informationstält om HIV. Det känns som dom tittar efter oss när vi försvinner ut i natten i våra korta jeansshorts. Kanske har de kontakt med mamma och pappa. För journal och ska berätta om allt de sett oss göra. En kväll åker vi med några okända killar i en röd cab. De hade kört förbi oss och vinkat. Ville vi åka med? Vi vet att vi inte borde åka med främlingar men de här killarna ser faktiskt snälla ut. Vi hoppar in i baksätet och våra långa hår fladdrar i vinden när vi susar fram på huvudgatan i Fig Tree Bay. Vi äter pizza med killarna och dricker Coca-Cola igen. De är verkligen snälla. Nästan alla vi träffar är grekisktalande. Ibland låtsades jag att jag inte kan grekiska och tjuvlyssnar på vad de säger om oss, även om sättet de pratar på är så olikt min farmors. Jag tror det gör mig mindre spännande om jag berättar att jag är halvgrek även om en annan sida hos mig ville säga att vi är nästan likadana. En natt kommer vi inte tillbaka till hotellet förrän tidigt på morgonen. Fridas föräldrar har letat efter oss halva natten. Varit inne på samma disco men inget sett. Den gången är hennes föräldrar arga på oss men annars är jag så förundrad över vad de låter oss göra och tänker återigen att mamma och pappa får absolut inget veta.

På en luftmadrass i solen en dag efter att vi varit ute kommer jag att tänka på han som velat kyssa mig kvällen innan. Hur jag lät honom göra det men inte kunde känna något alls. Att jag känt mig som en död kropp och att min själ flugit iväg. Och mitt i det, eller just därför, hade jag glömt något grundläggande. Något jag bara inte fick glömma.

Hur kunde jag vara så distraerad att jag inte märkte.

Det som nu skulle bli min död. För visst hade han haft ett sår på tandköttet? En liten, liten droppe blod. Jag hade sett den och Frida med. Hur kunde jag glömma något så viktigt? Hur kunde jag vara så frånvarande och låta mig kyssas fast han hade ett blodigt tandkött? Jag berättar för Frida. Säger att nu

kommer jag att dö. Frida kan inte hålla sig för skratt. Säger att det säkert inte är någon fara. Jag säger att det var ju blod, och det smittar genom blod och säkert har jag fått lite blod på mina läppar och råkat svälja det och nu sprider det sig i min kropp. Jag kommer dö. Jag kommer dö! Och mamma och pappa kommer att få veta! Jag ramlar av luftmadrassen och sjunker som en sten mot havets botten. Senare samma sommar träffar Frida och jag några italienare i Varberg. De snyggaste killarna kommer alltid till Varberg i augusti, den stora semester månaden i södra Europa. Vi upptäcker varandra precis vid järnvägsövergången vid Societetsparken. Jag har grönt linne på mig och samma gamla jeansshorts. Våra blickar möts precis när vi går över spåret. Han och kompisarna vänder sig om och kommer gåendes emot oss. Vi går en promenad och följer med till vandrarhemmet. Går in med varsin kille i varsin cell i det gamla fängelset. På en smal järnsäng kysser han mig och säger att jag verkar annorlunda än de kyliga svenska tjejer han hittills träffat. Sedan börjar skolan igen. Och det kommer dröja ändå till nästa sommar. Men vänta, hade han inte kysst mig på örat när vi satt där på järnsängen? Hade jag inte ett litet litet sår där på örsnibben där hålet i vänster öra inte ville läka igen? Bara en liten liten droppe blod. Som skulle kunna döda. Nu är jag skyldig också till vållande av annans död.

Den sommaren blev mamma inlagd på psyk och fick elchocker mot depression. Jag tänkte på filmen Flatliners: "Today is a good day to die..." Elektricitet och krampliknande rörelser i kroppar på gränsen mellan liv och död. Jag satt med i olika möten på Varbergs sjukhus. Pappa ville att jag skulle vara med. De pratar om signaler och kemiska substanser i hjärnan. Om det ska jag senare försöka lära mig allt. Men innan dess börjar jag mina studier på egen hand. Jag försöker kittla mamma under fötterna, kittla henne till skratt. Mamma som alltid började gapskratta när jag skulle måla henne tånaglar. Nu sitter mamma orörlig. Avstånd och jag kan inte komma fram

Hade mamma blivit galen? Mamma sa det ibland, att hon har nog blivit galen. Hon smyger iväg ut på altanen med en cigarett gömd i handen. Mamma röker inte som pappa. Pappa röker vid köksbordet, långsamt och ser ut att njuta av varje bloss. Mamma röker med korta, hastiga bloss. Det gjordes ett IQ test på mamma den sommaren. Mamma hade nästan lika högt IQ som Einstein även om hon efter varje elchock inte ens kunde komma ihåg koden till sitt bankkort.

En natt kunde jag inte sova. Jag ligger och vrider mig i min säng. Hjärtat slår så hårt att jag undrar vad det är som dunkar. Jag går in i mammas och pappas sovrum. Drar mamma i stortån, så som jag brukade göra. Mamma kommer över till mitt rum. Sätter sig på min sängkant i sitt långa nattlinne. Jag gråter och berättar om nästan allt som hände på Cypern. Att jag tror att jag fått HIV. Att jag kommer att dö inom två till tio år, beroende på medicinering. Mamma skrattar till.

Så som hon brukade göra. Säger att nej det vore helt orimligt att jag skulle smittats på det sättet. Hon kan garantera säger hon, i alla fall till 99,99 % att jag inte kommer dö i AIDS.

Mamma kramar om mig. Säger att hon varit en dålig mamma den sista tiden. Jag säger att det har hon inte alls varit. Så gråter vi båda två,
av olika anledningar
i varandras armar.

Och för en stund kändes allt
nästan som vanligt

du säger
att detta är en chimär
ett skådespel

att det jag försöker berätta
kanske bara är
en förevändning för att berätta
något helt annat

~~Många år senare såg jag inte heller slutet på filmerna Han ville att jag skulle se
då sov jag med huvudet i Hans knä och Han strök med handen över min rygg som om jag var
en katt
och jag spann~~

du säger att du inte vet
vad det är jag försöker berätta
men att du kanske ändå
kan känna igen dig

Han sa att Han längtade efter den dag
då Han kan sitta i soffan med mig och äta grillchips med lökdipp
obehindrat

Sommaren jag träffade Han
såg jag Den siste Mohikanen två gånger
Då fanns det fler killar som ville gå på bio
än vad det fanns filmer på Bio Capitol

Han sa till mig att Han drömde om en sån där
långrandig pyjamas som gamla farbröder har

Jag sa till Han när vi träffades att
köp inga blommor till mig
de vissnar ju ändå så fort

men när blommorna väl vissnat
vissnar de i alla fall inte mer

Mot ytterväggen på Salamina
planterades bougainvillean samtidigt som jag
fick ett dopkors med mitt namn
ingraverat på grekiska och ändå
felstavat

i Edens lustgård
skyller Adam på Eva

Eva skyller på ormen

men vem skyller ormen på?

jag undrar om
palmerna, kaktusarna
på fönsterbrädan
tycker att de har det
bättre eller sämre än
björkarna, granarna, ekarna
där utanför

vore det inte synd
på en så vacker berättelse
om den bara berättades för
någon som har tystnadsplikt?

Hemligheter växer och avslöjas
exponentiellt

Det som var så fint med Han
Han jag berättade för bara genom att låta Han
läsa ett dokument på min dator

(Han som ingenting sa bara gav mig en kram)

det var att Han kändes som en stor kattunge
Hans bröst var hårigt och mjukt
och där somnade jag varje kväll
utan att vara det minsta
allergisk

ändå drömde jag om skorpioner

första natten

Han sov i min säng

mamma säger att
mina naglar kan jag måla rosa
men inte röda

En fantasi måste ha
något realistiskt i sig
för att kunna fylla sin funktion
just som fantasi

Bänken på klippan
nere vid sjön
jag fantiserar om ett möte någonstans där
en okänd kille, kanske några år äldre
bruna ögon,
från Tyskland kanske?
som Han som inte brydde sig om mig
då när jag hade på mig min brors stora pjäxor
och jag tänkte att Han tänkte att det var mina skor
och jag försökte gömma dom i snön
Han som mest ville prata med Hon som hade blont hår och blå ögon
som var två år äldre men inte pratade alls lika bra engelska som jag
som sa att Han var brown in the face och Han trodde att Hon sagt att Han var smutsig
men jag fattade med en gång att Hon egentligen menade att Han var tanned.
jag kände mig sviken av Han, för att Han, som också hade bruna ögon,
väl borde visat lite mer intresse för mig?

vi skulle inte säga något först
eller så skulle vi kunna prata med varandra, obehindrat
fantasin sträcker sig fram till
naturen, dofterna, kläderna
och kanske tills vi lagt oss ner i gräset

sedan tar det stopp

tänk om

tänk om

tänk om

tänk om

för var skulle vi hitta en kondom
där nere vid sjön?
och om han har med sig en i fickan
ja då skulle ju allt vara förstört ändå
för vilken sorts kille stryker omkring
nere vid sjön med en kondom i fickan?

mamma säger att hon hellre hade haft
nästan vilken kroppslig sjukdom som helst
istället

Söker för en krisreaktion

Gift sedan 25 år tillbaka med man från Grekland. Bor i hus i Karl Gustav. 2 barn, 1 pojke 19 ½ år som nyligen tagit studenten och nu ligger i lumpen samt dottern 14 år. Hemavarande. Arbetar som sjuksköt nattetid härstades. Maken numera sjukpensionär.

Kontaktorsak: Uppföljning, stödsamtal

Närvarande: Pat samt hennes make, en kort stund av samtalet även läkare T.D.

Emotionellt: Ängestfylld, orolig

Relationer: Pat make upprörd över den medicinska behandlingen. Visar kort på sin hustru eftersom hon ramlade natten mellan fredag och lördag, anser att medicineringen var allt för kraftfull. Frågar efter samtalsterapi och är kritisk till den psykiatriska vården

Kontaktorsak: Fortsatt stödkontakt och uppföljning

Aktuellt: Pat har nu tillsammans med maken varit i Grekland i tre veckor. Pat hade innan resan mkt höga förväntningar på hur bra och trevligt allt skulle bli. Har drömt om att de skulle kunna börja lite renovering av den stuga de äger på en ö. Maken var dock sjuk en stor del av tiden i luftrörskatarr och fick förnyad penicillinkur. Följden blev att han ej orkade med speciellt mkt och paret fick istället tillbringa en stor del av tiden i den lägenhet de lånat av makens syster. Maken är heller ej alls inställd på att göra ngt åt stugan. Menar att det är för kostbart och omständigt. Pat känner nu hur hennes dröm krossats och hur hon åter tappar håg och initiativkraft. Samtal kring detta och kring pat:s och makens förmåga att kommunicera.

Psykiskt status: Ledsen och gråter bitvis, vilket hon ej gjort tidigare under besöken här. Känner sig mkt trött. Insiktsfull ändå om att drömmen om att allt skulle ändras så fort de kommit till Grekland är osannolik.

Hans mamma sa att
veckan innan midsommar
när hon är i stugan
ensam
kanske är
sommarens allra bästa

innan jag somnar räknar jag alla brädor i taket
hans mamma räknade alla Läkerol i varje ask

men kom ihåg
räkna alltid alla fönster
första gången du sover
i ett nytt rum

Depression

Gift med en grekisk man. Han flyttade hit till Sverige för 26 år sedan. Har sommarstuga i Grekland. Planer på att bo en stor del av året i Grekland efter pensionering. Två vuxna barn. Har sedan tidigare känt sinusarytmi, aldrig haft några mediciner för detta. 2 år sedan prolaps-op där det per-op över pat huvud beslutades om hysterectomi, oklart varför. Detta upplevts som ett övergrepp av pat och inte fått tala ordentligt med dr D om detta efteråt, vet fortfarande inte anledningen.

Aktuellt: Förbättrad, har fått åtta ECT-behandl och den tunga förstämningen har släppt. Känner sig dock inte helt återställd, besvär med nedsatt minne och känner sig dåsig. Har viss tendens att åter fastna i grubbel ang var hon skall bo om det är bästa att bo i stan eller bo kvar där hon bor nu. Beskriver att hon före återinsjuknandet blev starkt påverkad av omgivningens kommentarer ang hennes boende. Hon hade också just avslutat sitt förvärsarbete efter 40 år som sjuksköterska. Makarna hade planer på att flytta till Grekland men har nu ändrat sig. Tycker att 20-åriga dottern behöver att de finns kvar i Sverige. Har haft mycket stöd av barnen under sjukdomsperioden.

Psykiskt status: Klar och orienterad. God kontakt. Lätt förstämning. Ej matstörning, ej sömnstörning.

Kontaktsak: Stödkontakt och provtagning

Aktuellt: Pat känner nu att hon sedan en veckas tid avsevärt förbättrats. Känner dock inte riktigt samma glädje som vid senaste förbättringen utan känner sig fortfarande något mer dämpad. Har dock åter blivit aktiv och tar itu med olika saker i hemmet. Nämnar att hon t ex bakade bröd häromdagen, vilket hon inte gjort på mycket, mycket länge. Har också träffat en del väninnor sedan arbetstiden, vilka också gått i pension. Uppskattade detta mycket. Lever annars relativt isolerad tillsammans med maken. Mycket sparsamma kontakter med andra människor. Tycker detta delvis beror på att maken har en annan kultur och man har egentligen endast ett annat par som gemensamma vänner.

Dottern Kristalia flyttade 1 september tillsammans med sin pojkvän till en lägenhet i Göteborg. Kristalia har under sommaren bott hemma hos föräldrarna. Dottern har varit en förmedlande länk mellan pat och sonen Nicolas, som ej klarar av att prata med sin mamma då hon mår dåligt. Även maken blir mycket påverkad då pat mår psykiskt dåligt och dottern har en förmåga att mera se på det utifrån.

Aktuellt: Har kontaktat mott pga försämring och även kontaktat avd 16 och har inlett behandling med Cipramil. Har således mått bra sedan – 93, har flyttat tillbaka till Karl – Gustav och känner sig nöjd med detta. Sonen och dottern läser i Göteborg. Planerar att tillsammans med maken göra ett längre besök i Grekland , där paret har ett hus. Nu emellertid tilltagande nedstämd och initiativlös. Berättar att systemen har liknande besvär och behandlas med Anafranil.

för att slippa låsa dörren på toaletten
kissar jag inte på hela skoldagen

tre andra kroppsvätskor
som också måste ut är

bröstmjolk
sperma
tårar

mamma sa att vid någon tidpunkt
blev alla mina teckningar svartvita

Fick sin 1:1 ECT igår. Krampade 65 sek. Ter sig något ljusare till sinnet idag. Dock fortfarande tveksam till om denna behandling kan hjälpa henne. Misströstar. Strax efter ECT varit lätt förvirrad. Diskuterar med K.K och vi sätter ut Seroxat helt under behandl.

Psyk status: Sänkt grundstämningen. Ingen hämning. Skuld känslor. Tror att hon har förstört för anhöriga. Tror inte att hon kan komma tillbaka till arbetet eftersom hon har blivit vårdad på Psyk klin. Bejakar att hon stundtals haft dödsönskningar, men inget planerat suicid. Menar att hon skulle förstöra ännu mer för sina anhöriga då. Inget psykotiskt.

V g se anteckning 92 07 07. återkommer sålunda idag ensam. Igår kväll tillsammans med maken läst i olika uppslagsverk om depression och maken insåg då att pat symtom stämmer precis. Pat vaknar vid 03-tiden på natten och anger att hon har gjort det i flera månader näst intill 1 år. Tidigare gjort så att hon tagit Propavan då hon vaknat kl 12 på natten och därefter sovit några timmar. Man dricker dagligen vin hemma, grekisk sed. Pat anger att hon då kan sova ett par timmar på vinet. Upplever mycket ambivalens, orkar inte göra någonting. Mår allra sämst på förmiddagen och förbättras i samband med middagsdags. Kommer hela tiden tillbaka till att hon inser att om de hade flyttat till Veddige för 1 år sedan så hade allting löst sig. Kan inte inse att detta hänger ihop med depressionen. Beträffande matlust så tröstater pat mycket och har gått upp en del i vikt. Har också börjar röka förra året i samband med de aktuella problemen och röker nu upp till 20 cigaretter per dag, kedjeröker när hon mår riktigt dåligt. Beträffande suicid har hon ibland dödslängtan och har en klar hopplöshetskänsla. Psyk stat: Lätt agiterad. Viss motorisk oro. Svarar utan latens. Inget psykotiskt. Inget suicidalt men hopplöshetskänsla.

någonstans mellan två ommöbleringar
är kaos oundvikligt

blommor och frukter bör plockas
med lika del styrka som försiktighet

tidpunkten är också
avgörande

men det var ju ändå inte
det allra värsta som
hade kunnat hända

När Han skakat paketet med blåbärssoppa så det skvätt ut över halva köket bara för att jag inte skruvat på locket ordentligt svarar jag att jag inte ville att blåbärssoppan skulle känna sig instängd

På väg till Grekland varje sommar antecknar jag längden på alla tunnlar i Österrine
När kommer vi till landet med tunnlarna?

Innan vi åker plockar mamma en blomma
från trädgården och fäster i en klämma på instrumentbrädan

den följer oss genom hela Europa
när vi är framme i Aten
har den vissnat

hur kan jag beskriva
en doft för dig som
du aldrig känt?

Theia Katina sa till mig att
hitta den duktigaste killen i klassen
och sätt dig bredvid
bara sätt dig
bredvid

Jag önskar vi bara
kunde gå nakna
eller ännu bättre
vara pälsdjur allihop

det här är en berättelse
jag inte kan berätta
ensam

I berättelsen jag skickade till Han
den jag skrivit på engelska och inte på svenska
skrev jag att det var som ett vykort
adresserat till mig
från mitt eget
förflutna

Sedan tog han in
lite av min berättelse inuti Hans film
för det gjorde Hans berättelse
lite mer komplex

Jag förstår om du drabbas av samma
förvirring som jag

Han som hade ett sånt
mjukt och hårigt bröst
Han som också var arkitekt
Han fotograferade alltid mig
nerifrån
som om jag var en
skyskrapa

Tårar som fålls utomhus ger ofta
lite större lättnad än tårar
som fålls inomhus

Aktuellt: Pat känner att hon de senaste ve mått stabilt väl. Tycker ändå inte att hon är i samma goda form som hon varit van att vara i tidigare i livet. Hon har då hållt igång på ett helt annat sätt än vad hon kan göra nu. Pat har ändå god insikt i att mycket har förändrats, dvs hon har gått i pension, barnen är vuxna och bor ej längre hemma och ffa att konfronteras med att hon nu är äldre. Börjar ändå acceptera dessa förhållanden och att göra det bästa möjliga av livet som det är just nu. Kan bitvis se det pos i att hon nu kan göra saker i lugn och ro utan att stressa, vilket hon tidigare alltid gjort. Kan nu göra pauser och ta igen sig emellanåt i de dagl sysslorna och faktiskt njuta av att slippa stressa.

Pyskiskt status: Är i god psykisk balans. Har en helt annan förmåga att se det pos i tillvaron.

Fantasin och fobin delar tron på
alltings inneboende möjlighet

det bästa och det allra värsta
som skulle kunna hända

Ibland efter siestan
kom Theia Katina och hämtade mig
vi gick en liten promenad - mia voltitsa
bara hon och jag
men det är ingen vanlig promenad
som när mamma och jag går runt udden
på Ekegården

Theia Katina har på sig
fina skor och matchad dräkt
mitt hår ska vara kammat
gärna en fin klänning
eller åtminstone något på överkroppen för nu
säger pappa att jag inte längre kan
gå omkring i bara shorts

så går vi långsamt arm i arm runt kvarteret på Salamina
Theia Katina nickar och ler och säger
Kalispera till alla vi möter
i aneipsia mou einia, apot ti soyidia
det här är min brorsdotter från Sverige

Vi kanske stannar hos någon granne
Får en sked vanilja i ett glas med iskallt vatten
från en ouzoflaska i kylskåpet

vill jag ha
vit eller rosa?
vanilj eller körsbär?

gå inte klädd i svart säger Theia Katina

du kan ha
svart nertill
svarta byxor eller en
svart kjol

men upptill
ha något färgglatt
som en blus
med blommor på

Theia Katina hade två TV-apparater bredvid varandra
ifall den ena skulle gå sönder

men hon gjorde bara starroperation
på ena ögat för det räckte att se bra på ett

Den sommaren jag träffade Han lånade Han hem filmer från jobbet som Han ville att jag skulle se.

Vi satt i den ljusgröna soffan i stugan

En bit in i filmen började vi alltid att kyssas

så många filmer

så många berättelser

som aldrig fick ett slut

På Gotland (som ser ut lite som Grekland)
sa kuratorn att det jag berättade
lät som en film

jasså, du är oskuld sa sköterskan och log
när jag kom till sjukhuset en natt
och bad om min första sömntablett

När det tillslut hände köpte Han två fiskgratänger och ett paket kondomer i mataffären på Apelvikshöjd.

Han sparade kvittot.

Fiskgratång som Hans mamma lockade med
för att hålla Han hemma en fredagskväll

När tåget rullar in på stationen står Han
på perrongen med en varmkorv i handen
ifall jag skulle vara så där hungrig igen
att jag håller på att svimma

Innan Han gick till stationen tände Han
två levande ljus på köksbordet och låste dörren

små aktioner av kärlek jag minna

Sommaren jag träffade Han var Frida och jag i Malaga och skulle egentligen vara barnvakt. På väg över ett övergångsställe hör jag någon ropa mitt namn. Så konstigt, tänkte jag. Någon kan mitt namn här och med perfekt uttal.

Det var Han.

Han vi varit hemma hos någon kväll tidigare och tittat på The Cable Guy med Jim Carrey dubbad på spanska. Då när jag tittade mer på Han när Han skrattade än på det som fick Han att börja skratta i filmen. Lite senare samma kväll tog Han fram sin gitarr och började sjunga en sång jag fortsatte nynna på resten av sommaren även om jag inte kunde minnas längre av texten än första raden

para ser felices solo necesitamos...

Sista kvällen när vi varit på tivoli och suttit i små burar som åkt upp och ner i en gungbräda och jag mått illa och hamnat i sjukstugan, säger Han att Han vill prata med mig en stund ensam

Han säger att Han inte vågat säga något tidigare men att Han tycker om mig och jag säger att jag tycker om Han med. Sedan säger Han att vi kan göra precis vad jag vill den där sista kvällen.

Och så sitter vi på en trappa tills det började ljusna.

Vi tog en bild på oss där.

samma bild som jag sedan försökte bläddra förbi

då när Han som cyklat med upp till Sörse

följde med in för att titta på bilderna från Malaga

för att jag skulle visa någon som var så lik en seriefigur och som Frida och jag inte kunde komma på namnet på.

och Han frågade mig
gång på gång
på gång
på gång
på gång
långt efteråt
vad var det för bild
jag inte ville visa för Han?

Han säger att Han tror
att jag döljer något
för Han

Han säger att Han inte kan
lita på mig

Du säger att du
inte vet varför men att
det jag berättar får dig att tänka på
Breaking the Waves

Men Han försökte spela på sin gitarr
den där sången jag hört i Malaga

Samma sommar som jag träffade Han med brevet

träffade jag Han som var två år yngre. På väg upp mot fästningen. På skolavslutningen på kvällen. Då när vi skulle gå på toa i det som en gång var en gammal fängelsehåla och en tjej frågade mig om jag trodde att det gick att kissa med tampongen i? Och jag svarade att jag trodde det för det var väl ändå två olika håll.

Han ringde mig några dagar senare. Han hade fått mitt nummer från Han i min klass som jag brukat mejla med några gånger från pappas mejlkonto. Jag hälsade på hos Han en gång. Han mötte mig på stationen. Vi satt på sängen i hans rum och Han visade mig alla sina teckningar och texter och sa att han skulle bli författare. Sedan berättade Han att Han hade ångest för att Han hade rökt marijuana och var samtidigt skolans anti-drog representant. Jag träffade Hans mamma också, Hon hade kokat björnbärssylt. Det kunde varit mamma. Sedan åt vi korv med bröd på deras altan. Och Hans pappa som frågade mig om jag också skulle börja gymnasiet till hösten. Och av bara farten svarade jag att det skulle jag också.

Den sommaren bodde jag i lägenheten på Sörse
ensam

Mamma var där ibland. När hon jobbat natten, handlade, tvättade. Eller lagade någon annorlunda maträtt. Som fläskfilé i apelsinsås.

När Han skulle komma och hälsa på mig hade jag inte städlat eller diskat. Jag sa att Han måste vänta i trappuppgången en stund innan

Så visade jag Han brevet jag fått på posten och sa att kanske kommer jag ringa till Han och se vem Han är- För Hans telefonnummer 70107 verkade vara ett tecken.

Den sommaren var det plötsligt fler killar som var intresserade än det fanns filmer på Bio Capitol. När jag såg den Sista Mohikanen två gånger. När jag såg den med Han hade jag redan sett den innan. Med Han som jag också träffat på Kåges. Han som varit i Israel på Kibbutz. Han, som hade åkt dit med sin flickvän som sedan träffat en annan där Han, som rökte en cigarett i vår rosarandiga soffa och askat i pappas askkopp av kristall. Jag visade brevet också för honom.

När jag tillslut ringde upp numret 70107 svarade Hans mamma. (Hon som var 20 år yngre än min). Han ringde tillbaka. Förstod att det måste varit jag när Hans mamma sa att det ringt en tjej med ett konstigt namn.

Vi sågs efter hans jobb. I Brunnsparken klockan 18.15. Gick ner mot havet och mot fästningen. Satte oss på en bänk längst ut. Jag försökte gömma mina fötter under bänken. För att dölja tånaglarna med blommor på, som Frida målat med två sorters nagellack. Det var på bänken som han frågade hur jag uttalade mitt namn och han berättade om låten han skrivit.

Vi satt kvar på bänken hela kvällen. Han hade solglasögon på sig långt efter att det mörknat. Så att jag inte skulle kunna se hans ögon berättade han senare. Jag berättade att det varit en galen sommar i sommar. Att det plötsligt var jättemånga som var intresserade. Och så berättade jag om Han. Han som jag träffat i börjat av sommaren. Han i Malaga. Han som Han sedan aldrig kunde släppa.

Vi cyklade upp mot Sörse tillsammans. Upp för samma backe där jag, efter att Han som hade gått Fordon gjort slut, stannat i regnet en skärtorsdagskväll och gråtit. Då när Frida och hennes klasskompisar skulle gå till Kåges och jag inte kom in. Jag cyklade ensam hem i regnet, stannade i backen och önskade att någon en dag skulle älska mig. Nu cyklade jag upp för samma backe utan att stanna. Tillsammans med han som hade börjat ett brev med raden ”du vet inte vem jag är men jag är kär i dig.”

När vi kom fram till cykelstället utanför lägenheten frågade jag om Han kanske ville följa med in.

Och titta på bilderna från Malaga.

Några somrar innan jag träffade Han som jag satt med på en bänken vid fästningen och vi pratade hela

Kallbadhuset

Han som strök med sitt pekfinger över håren på min överarm och frågade om jag frös

frågar pappa varför

jag ser så melankolisk ut

när allting äntligen fallit på plats
börjar det också att
falla sönder

Du säger att du
Skäms för att du inte förstått

du säger
det finns inget här och inget nu
i denna berättelse

du frågar om jag
ifrågasatt mina minnen

du säger att jag inte vet
var jag står

mamma sa

Han var snäll som en ängel

Han var
min älskling
allas vår älskling

alla mina älsklingar

Han älskade trädgården

blommorna

träden

persikoträden

aprikosträden

citronträden

mandelträden

olivträden

och Han vattnade dem alla

Men aldrig har jag blivit så arg
som när Han bara ville ge mig en kram
bakifrån

När tårar blir tillräckligt stora
syns de inte längre

Han jag promenerade med runt hamnen i Stavanger
som jag sagt till att nu kommer jag förmodligen att dö
ensam

Han sa till mig att Han
som aldrig fått några barn
nu ändå var mindre ensam än
alla hans vänner som skaffade barn
som nu blivit vuxna

Den stora kärleken är
kanske summan av alla
kärlekar som aldrig blev

en kärlek som aldrig blir
som aldrig blir på riktigt
tar heller aldrig slut
på riktigt

kanske älskar jag alla som inte blev
litegrann
fortfarande
samtidigt
och lika mycket

en enda stor kärlek
oberoende
och utanför tiden
men precis hela tiden

Den sommaren jag tog med Han till Salamina
Trodde jag att mamma blivit sjuk igen

Är det okej att
spotta på golvet
i en ruin?

Du säger att du undrar
varför jag inte berättar för en vän
istället?

Att berätta är
kanske ett försök att älska
eller kanske en önskan om förklaring
från alla andra Han
än just Han
varför det inte går att
älska

du säger att du tror
att vi kanske delar
en hemlighet

du säger att jag
kanske skulle
berätta som att jag
berättade bara
för mig själv

Två cirklar kan inte haka in i varandra
utan att en först brister
men sedan kan de sitta samman
i evighet

en gång när Ensam
låg i min famn
tittade en mikroskopisk penis fram
den var full av
små taggar

innan jag började berätta
eller började försöka berätta
eller ens kom på tanken att jag skulle kunna berätta
hade jag helt glömt bort det som jag nu
försöker berätta

Han som hade ett sånt
mjukt och hårigt bröst
Han hade en innergård full av kaktus
och en enda bougainvillea
planterad av hans mor
Rosa

du säger att du undrar
när det kommer att hända

jag säger att det kanske
redan har hänt

Två gånger har jag gått i sömnen

Första gången var när Ensam blivit instängd i den blå sommarstugan på Kyrkstigen mellan en familjs två helgbesök.

Jag drömde att jag såg Ensam sitta på gräsmattan i trädgården. Jag öppnade altandörren och gick ut till Ensam som försvann i samma ögonblick Nikolaos frågade vart jag var på väg.

Andra gången var på Salamina

jag gick ut på det som var husets sista fjärdedel, uteplatsen, som ett rum med golv och tak men bara två väggar.

Där gav jag ifrån mig ett högt skrik och sedan gick jag in och la mig igen

så berättade i alla fall mamma

nästa morgon

Jag ville bli en gammal kvinna
med långt grått hår i en fläta
som giá giá

jag skulle aldrig gifta mig
jag skulle bo ensam
i huset på Salamina

där skulle jag måla tavlor
och ge mat till öns alla
hemlösa katter

Theia Katina sa att jag
skulle bli ännu vackrare
om jag bara gick upp
ett par tre kilon

Hellre vattnar jag ihjäl en blomma
än låter den dö av törst

I min lägenhet i Göteborg såg jag filmen

The taste of others (Le Goût des autres av Agnès Jaoui) ensam.

Den handlar om en äldre man, ägare till en fabrik som blir förälskad i sin unga engelskalärare.

Hon spelar teater, går på vernissager och han blir så tagen av henne och hennes värld att han köper sitt livs första konstverk.

Han hänger upp tavlan i sitt hem

i rummet med de blommiga gardinerna

framför den blommiga soffan

ovanpå den blommiga tapeten

Och hans fru plockar ner tavlan

för den passar inte in med resten

Du säger att du
börjar ana

Du säger att jag
kanske inte behöver
berätta mer än
så här

Jag drömmer att Han
går omkring i sin trädgård
och alla blommorna blommar
och allting är grönt

Jag tänker på när Han
hittade min röda träsko i ett dike
den jag tappat bort flera somrar tidigare

Jag tänker på när Han
drog ut den stora taggen från en kaktus
som fastnat i mitt lår

Men jag tänkte inte alls på

blommorna
jag plockade
under tiden

var det Han?

eller Han?

eller Han?

eller Han?

Nu har jag berättat
allt jag vill berätta

Lever bougainvillean fortfarande?

Det vet jag inte
en dag åker jag nog dit

Men jag har hört slutet på den sång
Han i Malaga spelade för mig för länge sen

och den fick mig att
börja skratta